

Ανατολική Επιθεώρησις

Βολταίρος [Voltaire]

Μερόπη (Mérope)

Μεταφραστής: Α. Ι. Ολυμπίου

Ανατολική Επιθεώρησις, Σμύρνη

1. τχ. 1 (1 Νοεμβρίου 1872), σ. 15-20
2. τχ. 2 (15 Νοεμβρίου 1872), σ. 40-46
3. τχ. 3 (1 Δεκεμβρίου 1872), σ. 68-72
4. τχ. 4 (15 Δεκεμβρίου 1872), σ. 87-93
5. τχ. 5 (1 Ιανουαρίου 1873), σ. 114-120

1. ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕΡΟΠΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΜΕΡΟΠΗ, γυνή τοῦ Κρεσφόντου, βασι-
λέως τῆς Μεσσήνης.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, υἱὸς τῆς Μερόπης.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ, τύραννος τῆς Μεσσήνης.

ΝΑΡΒΑΣ, γέρον.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, εὐνοὺς τῆς Μερόπης.

ΕΡΩΞ, εὐνοὺς τοῦ Πολυφώντου.

ΙΣΜΗΝΙΑ, πιστὴ τῆς Μερόπης.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Μεσσήνῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Μερόπης)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΕΡΟΠΗ, ΙΣΜΗΝΙΑ.

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Μεγάλῃ βασιλίῃσσι, ἀποδιώζον τὰς φρι-
κώδεις ταύτας εἰκόνας· ἀπόλαυσον γαλη-
νιαίων ἡμερῶν, αἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ
τοῦ τῶν θελλῶν κόλπου. Οἱ θεοὶ παρέ-
σχον ἡμῖν τὴν νίκην καὶ τὴν εἰρήνην. Αἰ-
σθάνθητι τὰς εὐεργεσίας, ὡς καὶ τὴν ὄρ-
γὴν αὐτῶν. Ἡ Μεσσήνη μετὰ δεκαπεν-
ταετείς ἐμφυλίους πολέμους, μέτωπον ἤτ-
ταν δειλὸν ἐγείρει, καὶ ἐξέργετα ἐκ τῶν
ἐαυτῆς ἐρεπιών. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου, δὲν
θέλουσιν ἰδεῖ πλεόν πάντας τοὺς ἐχθροὺς
ἀρχηγούς, διρημένους διὰ τὸ συμφέρον,
ἠνωμένους δὲ διὰ τὸ ἀμάρτημα, οὐδὲ τὴν
κληρονομίαν τοῦ ἐνδοξοτέρου τῶν βασι-
λέων ἡμῶν, διανεμομένην διὰ τῶν λεη-
λασιῶν, τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἔλεθρου. Οἱ
ἀρχηγοὶ ἡμῶν, οἱ συμπολιταὶ συνηθροί-
σεννοι πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν, τὰ

ὄργανα τῶν νόμων καὶ τῶν θεῶν οἱ ὑ-
πουργοί, ὑπάγουσιν ὅσον οὐπω ἐλεύθεροί
ἐν ταῖς ἐαυτῶν ἐκλογαῖς, ἢ ἀπονεύωσι
τὸ στέμμα. Ἀναμφιλέκτως ἡμῖν ἀνίκει
τοῦτο, ἐὰν ἡ ἀρετὴ παρέχη αὐτό. Σὺ μό-
νη ἔχεις ἐφ' ἡμῶν δικαιοῦματα ἀνάκλητα·
σύ, ἡ χάρις τοῦ Κρεσφόντου καὶ θυγά-
τηρ τῶν βασιλέων ἡμῶν· σύ, ἣν το-
σαύτη σταθερότης καὶ δεκαπενταετῆς δυ-
στυχία, καθιστῶσι σεβασμίαν εἰς ἡμᾶς
καὶ προσφιλεστέραν, σύ, δι' ἣν ἅπασαι
αἱ καρδίαι συνδεδεμέναι ἐνδομύχως. . . .

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί! Ὁ Ναρβάς δὲν ἔργετα! θέλω ἄρα
ἐπανιδεῖ τὸν υἱόν μου;

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Δύνασαι νὰ ἐλπίσης τοῦτο: ἤδη οἱ ἡ-
μέτεροι δούλοι, ταχθεὶ βήματι, σωρηδὸν
ἐδραμον εἰς τὴν Ἥλιδα. Ἐνεπιστεῦθης
ἀναμφιδόλως εἰς πιστὰς χεῖρας τὴν ἱερὰν
ταύτην παρακαταθήκην, τὸ ἀντικείμενον
τοσοῦτων θρήνων.

ΜΕΡΟΠΗ.

Θέλετε μοὶ ἀποδώσει τὸν υἱόν μου,
θεοὶ, μάρτυρες τῶν δακρύων μου! Ὁ Αἰ-
γισθος ζῆ; Ἐσώσατε τὸ δυστυχὲς τοῦτο
τέκνον, τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἔσωσα; Ἀ-
πωθήσατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα τοῦ δο-
λοφόνου. Εἶναι ὁ υἱός σου, οἴμοι! εἶναι
γνήσιον αἷμα τοῦ Ἀλκείδου. Θέλετε ἐγ-
καταλείπει τὸ πολύτιμον τοῦτο λείψανον
τοῦ δικαιοτέρου τῶν βασιλέων καὶ τοῦ
μεγίστου τῶν θεῶν, τὴν εἰκόνα τοῦ συ-
ζύγου, τοῦ ὁποῖου τὴν κόην λατρεύω;

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Ἀλλὰ τί! τὸ συμφέρον τοῦτο εἶναι τό-
σον δίκαιον καὶ τόσον θελκτικόν, ὥστε
παντὸς ἄλλου συμφέροντος δύναται νὰ
σ' ἀποτρέψῃ;

ΜΕΡΟΠΗ.

Μήτηρ εἰμί· καὶ δύνασαι ἔτι νὰ ἐκ-
πλήττεσαι διὰ τοῦτο;

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Ὁ σεβαστὸς χαρακτήρ τοῦ αἵματος, ἐξ
οὗ κατάγεσθε, θέλει ἐξαλειφθῆ ὑπὸ τῆς
μητρικῆς ταύτης ἀγάπης; Ἡ παιδική
του ἡλικία ἦτο προσφιλὴς εἰς τοὺς δε-
δακρυσμένους ὀφθαλμούς σου· ἀλλ' ὀλί-
γον εἶδες τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον κλαίεις.

φανῆ: ἐάν ποτε ὁ Ναρθᾶς ἐπαναφέρῃ τὸν Λῆμισθον, θέλουσιν ἀπολεσθῆ ἀμρότεροι.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἄλλὰ μ' ἐγγυᾶσαι σὺ καλῶς περὶ τοῦ τυφλοῦ τῶν ζήλου;

ΕΡΩΞ.

Τοὺς ὠδήγησας διὰ τῆς πιστῆς σου χειρός: οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν γινώσκει τὸ αἶμα τοῦτο, ὅπερ ἀνάγκη πρότερον νὰ βύσῃ, οὐδὲ τ' ὄνομα τοῦ βασιλέως ἐκείνου, ὅπερ ὀφείλουσι νὰ θυσιάσωσιν. Ὁ Ναρθᾶς παριστάνεται εἰς αὐτοὺς ὡς προδότης, ὡς φυγάς, ὡς ἐγκληματίας πλανώμενος ὅστις ζητεῖ καταφύγιον· ὁ δ' ἕτερος ὡς αἰγμάλωτος καὶ ὡς φονεὺς, ὅν, διὰ τὴν ἀκραν τῶν νόμων ἀυστηρότητα, πρέπει νὰ θυσιάσωμεν.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Λοιπὸν! καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦτο! μοὶ εἶναι λίαν ἐπάναγκες· ἀλλ' ἀφοῦ ἀπολέσω τὸν υἱόν, ἔχω ἀνάγκη τῆς μητρὸς: ἔχω ἀνάγκη ὑμεναίου ἐπωφελοῦς εἰς τὴν μεγαλειότητά μου, ὅστις ν' ἀπωθήσῃ ἀπ' ἐμοῦ τ' ὄνομα τοῦ ἄρπαγος, ὅστις τέλος νὰ παγιώσῃ τὰς εὐχὰς τοῦ ἀπίστου τούτου λαοῦ, ὅστις νὰ μοὶ προσαγάγῃ ὡς προῖκα τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχουσι πρὸς αὐτήν. Ἀνέγνωσα εἰς τὸ βῆθος τῶν καρδιῶν, αἵτινες μόλις ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ: θερμανόμενα ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἢ κατεψυγμένα ἐκ τοῦ τρόμου, τὸ συμφέρον μου τὰς δίδει, καὶ δι' αὐτοῦ τὰς ἤρπασα. Σὺ δέ, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη κρέμαται ἐκ τῆς μεγαλειότητός μου, στήριζον τὰ σκεδιά μου διὰ τῶν πεφροντισμένων φροντίδων σου, Ἐρωξ, ὕπαγε νὰ συνενώσῃς τὰ διεστῶτα πνεύματα· καὶ τοῦ μὲν φιλαργύρου μυστικῶς ν' ἀγοράσῃς τὴν ψῆφόν του· διαβεβαίωσον τοῖς ἀλλοκοῖς τὴν ἰδιαιτέραν εὐνοίαν μου· τοῦ δὲ γάλνου, ὅστις ἀμισυρέπει, ἐξαψὸν τὸ πνεῦμα: ὑποσχέθητι, δός, συνώμοσον, ἀπειλήσον, παρακάλῃσον. Ὁ σίδηρος οὗτος ἐπὶ μάτην ἠδυνήθη νὰ μὲ ὠδηγήσῃ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ θρόνου· ὀλίγον εἰσέτι λείπεται νὰ νικήσω, πρέπει ν' ἀπατῶ, νὰ κολακεύσω τὴν ὕδραν τοῦ λαοῦ, νὰ τὴν συνηθίσω εἰς τὸν γαλινόν, καὶ νὰ ὠθήσω τὴν τέ-

χνην τέλος, ἕως οὗ τὴν κάμω νὰ μὲ ἀγαπήσῃ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

2. ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕΡΟΠΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. Α΄.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΕΡΟΠΗ, ΕΥΡΙΚΛΗΣ, ΙΣΜΕΝΙΑ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί! τὸ πᾶν σιωπᾶ ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης τοῦ Αἰπύτου! ἔννοεῖς καλῶς τὴν τόσον θλιβεράν σιωπὴν. Οὐδὲν λοιπὸν ἔμαθον εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἥλιδος;

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Οὐδὲν ἀνεκαλύφθη καὶ ὅ,τι εἶδον εἶναι νέος τις, ἐκ τῆς αἰμοσταγοῦς χει-

ρὸς τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἀποστάζον ἔτι τὸ αἷμα φόνου προσφάτου· τῇ διαταγῇ μου, ἀλυσσίδετον τὸν ἔφερον εἰς τὸν βασιλέα.

ΜΕΡΟΠΗ,

Φόνος! Ἄγνωστος! Τί ἔπραξεν, Εὐρυκλῆ! Τίνος αἷμα ἔχουσε; Παγόνω ὑπὸ τοῦ φόβου.

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Θλιβερά φιλοστοργία, ἐξ ἧς κυριεύεται ἡ ψυχὴ σου! Τὸ ἐλάχιστον συμβᾶν, θανάσιμον πληγὴν σοὶ ἐπιφέρει! Τὸ πᾶν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ διαρρήξῃ τόσον τὴν μητρικὴν σου καρδίαν. Ἄλλὰ τοῦ φρονέως τούτου ἡ τύχη, οὐδὲν ἔχει, δι' ὅπερ νὰ φοβῆσαι. Ἐγκλήματα, λησταί, μιλίνοισι τὰς ὄχθας ταύτας· εἶναι ὁ ὀλέθριος καρπὸς τῶν ἐμφυλίων πολέμων μας. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀνίσχυρος· καὶ οἱ ἄγροὶ καὶ αἱ πόλεις ἡμῶν, αἰτοῦσι παρὰ τῶν ἐπὶ τοσοῦτον λησμονηθέντων θεῶν, ἐπὶ πολὺν χρόνον, τὸ αἷμα τῶν ἀλληλοσφαγόντων. Ἀπόφυγε τρόμους, ὧν σὲ λυπεῖ τὸ βάρος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τίς ἐστὶν ὁ ἄγνωστος; Ἀποκρίθητί μοι, σὲ διατάσσω.

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Εἶναι τις τῶν θνητῶν ἐκείνων, τῶν ὑπὸ τῆς τύχης ἐγκαταλειφθέντων, τραφέντων ἐν χαμερπεῖα, εἰς τὰ δημόσια ἔργα καταδικασθέντων· δυστυχῆς ἀνόνομος, ἐάν τις τὸ φαινόμενον πιστεύσῃ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἀδιάφορον, ὅστις καὶ ἂν ᾖ, ἐλθέτω ἐνώπιόν μου, ὁ ταλαίπωρος μάρτυς· καὶ αἱ μικρότεροι λάμψεις, δεικνύουσιν ἡμῖν πολλάκις τὰς μεγίστας ἀληθείας. Ἴσως πιστεύω ὑπὲρ τὸ δέον τὴν πιέζουσάν με παραχρῆν' ἀλλ' εὐσπλαχνίσθητι αὐτήν· σεβάσθητι τὴν ἀδυναμίαν μου· ἡ καρδία μου τὰ πάντα φοβεῖται, καὶ οὐδενὸς ἔχει ν' ἀφειδήσῃ. Ἄς ἔλθῃ, τὸ θέλω, θέλω νὰ τὸν ἐρωτήσω.

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

(πρὸς τὴν Ἰσμενίαν.)

Εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ὑπαγε, καὶ ἄς τὸν φέρωσιν ἄς φανῇ εὐθὺς ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης.

ΜΕΡΟΠΗ.

Αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἀνωφελὴς φρο-

νός. Ἡ ἀπελπίσά μου μὲ τυφλώττει· μὲ παραφέρει ὑπὲρ τὸ δέον· γνωρίζεις ἂν ἔχω δίκαιον. Μεγαλύνουν τὴν δυστυχίαν μου· ἐκθρονίζουσι τὸν υἱόν, ἐξουθενίζουσι τὴν μητέρα. Ὁ Πολυφόντης, καταχρώμενος τῆς θλιβερᾶς εἰμαρμένης μου, τολμᾷ τέλος νὰ λησμονήσῃ ἑαυτὸν, ὥστε νὰ μὲ ζητήσῃ ὡς σύζυγον.

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Αἱ δυστυχίαι σου εἰσὶ μεγαλείτεροι, ἢ ὅσον πιστεύεις. Γνωρίζω ὅτι ὁ ὑμναιὸς οὗτος προσβάλλει τὴν δόξαν σου· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀπαιτεῖται, καὶ ἡ ὀργισμένη τύχη, σὲ ἀναγκάζει νὰ πράξῃς τὸ αἰσχρὸς τοῦτο· εἶναι σκληροτέρα πατρία, ἀλλ' ἴσως εἶναι ὑμναιὸς, ὅστις θέλει δυνηθῆ νὰ διατηρήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν ἀληθῆ κύριόν του. Τοιοῦτον εἶναι τὸ αἶσθημα τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν· καὶ πιστεύουσιν. . . .

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὅχι, ὁ υἱός μου δὲν θέλει ἀνεχθῆ τοῦτο! Ἡ ἐξουσία, ἐνθα ἡ καταδικασθεῖσα νηπιότης του ἐμαρᾶνθη, θέλει τῷ εἶναι ἤττον τρομερά, τοῦ φαύλου τούτου ὑμναιού.

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Ἦθελε τὸν καταδικάσει, ἐὰν εἰρηνικῶς ἐν τῇ τάξει του δὲν ἐξίτηε ἐδῶ, εἰμὴ τὰ δίκαια τοῦ αἵματός του· ἀλλ' ἐὰν ὑπὸ τὴν δυστυχίαν, ἡ ψυχὴ του ἐδιδάσκετο ἐπὶ τῶν ἀληθῶν συμφερόντων του, θὰ ἐκάνονζε τὴν διαγωγὴν του, ἐὰν τῶν θλιβερῶν φίλων του τὰς συμβουλὰς ἤκουε, καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀνάγκην τῶν νόμων, ἤθελεν ἰδεῖ ὅτι οὐδέποτε ἡ μήτηρ του τῷ ἔδειξε φιλοστοργότερον δαῖγμα ἀγάπης.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄ! τί μοι λέγεις;

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Σκληρὰς ἀληθείας, αἵτινες μοὶ ἀποσπῶσι τὸν ζῆλον μου καὶ τὰς δυστυχίας σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πῶς! Ζητεῖς τὸ συμφέρον νὰ ὑπερβῇ τὴν ἀνίκητον ταύτην φρίκην, ἣν ἔχω κατὰ τοῦ Πολυφόντου· σύ, ὅστις μοὶ τὸν παρέστησας διὰ τῶν μελανότερων χρωμάτων!

ΕΥΡΙΚΛΗΣ.

Τὸν παρέστησα ἐπικίνδυνον, διότι γνω-

αὐτὸ τὸ βραβεῖον ἄς ἐτοιμασθῆ: Θέλω τὴν ἀποσπάσει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ βαρβάρου τούτου, ἵνα τὴν φέρω καπνίζουσαν εἰς τὸν βωμὸν τῶν θεῶν μας.

ΕΡΩΣ.

Ὁ βασιλεὺς, μὴ ἀμφιβάλλης, θὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς εὐχάς σου. Πίστευσον ὅτι εἰς τὰ θλίψεις σου ἡ καρδιά του εἶναι εὐαίσθητος.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΜΕΡΟΠΗ, ΕΥΡΥΚΛΗΣ, ΙΣΜΗΝΙΑ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὅχι, μὴ τὸ πιστεύης ὄχι, ὁ τρομερὸς οὗτος ὑμέναιος, ὁ ὑμέναιος οὗτος, ἂν φοβούμαι, δὲν θέλει ἐκτελεσθῆ. Εἰς τὰ στέρνα τοῦ φονέως τούτου, θέλω βυθίσει τὸν βραχίονά μου· ἀλλ' ὁ αὐτὸς βραχίον πάραυτα θέλει μοι ἀφαιρέσει τὴν ζωὴν.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Βασίλισσα, δι' ὄνομα τῶν θεῶν. . .

ΜΕΡΟΠΗ.

Πολὺ μὲ κατέτρεξαν. Θέλω ὑπάγει εἰς τοὺς βωμούς των, εἶμαι τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀργῆς των, ἀφ' οὗ μοι ἀφαιροῦσι τὸν υἱὸν ἐκεῖ θὰ ζητήσω σύζυγον, νὰ ἐνώσω ξένον σκῆπτρον, πρὸς τὸ στέμμα τῶν πατέρων μου, καὶ τὰς νυμφικὰς δάδας, πρὸς τὰς ἐπικηδείους λαμπάδας; Ἐγὼ νὰ ζήσω! ἐγὼ νὰ ὑψώσω τὰ ἀπωλολότα ἄματά μου πρὸς τὸν ἡττησμένον οὐρανόν, ἂν ὁ υἱός μου δὲν βλέπει πλέον! Ὑπὸ κύριον μυσαρὸν, κατατρέγοντα τὴν λύπην μου, νὰ περιμεῖνω ἐν δακρύοις, τρομερὸν γῆρας; Ὅταν τις τὰ πάντα ἀπολέσῃ, καὶ ἡ ἐλπίς ὁμοῦ παύει, τιμὴ του εἶναι ν' ἀποθάνῃ, νὰ ἐπιζῆ δέ, αἴσχος.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

γήρατος φορτίον. Δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὴν ἀσύνετον ἐκείνην ὁρμὴν, τὴν ζέσιν ἥρωος, τὴν παράφορον θάρρος, ἀγανακτοῦν εἰς τοὺς βραχίονάς μου ἐκ τῆς ἀφανίας του. Τὸν ἀπόλεσα! Ὁ θάνατος μοὶ τὸν ἀφῆρεσεν ἴσως. Μὲ ποῖον μέτωπον νὰ πλησιάσω τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως μου; Ὅποια κακὰ εἰς τὰ μέρη ταῦτα συνηθροίσθησαν ἐπ' ἐμοῦ! Ἐπανέρχομαι ἄνευ τοῦ Αἰγίσθου, καὶ ὁ Πολυφόντης βασιλεύει! Ὁ εὐτυχὴς οὗτος δολοφόνος καὶ ἀμαρτωλός, ὁ ἄγριος οὗτος δολοφόνος, περικυκλούμενος ἐκ θυμάτων, ὅστις, διώκων ἡμᾶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐσπείρει πανταχοῦ τὸν θάνατον, ἀκολουθῶν τὰ βήματά μας: Βασιλεύει! στερεοῖ τὸν θρόνον, ὃν βεβηλοῖ! χαίρει ἐν εἰρήνῃ τὸν οὐρανόν, ὅστις τὸν καταδικάζει! Θεοί! κρύψατε τὴν ἐπιστροφήν μου ἀπὸ τῶν διορατικῶν βλεμμάτων του. Θεοί! ἀρπάσατε τὸν Αἰγίσθον ἐκ τοῦ ξίφους τῶν τυράννων του: Ὁδηγήσατέ με πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ ἄς ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας της. Βλέπω, ἀναγνωρίζω τὴν θλιβεράν ταύτην κατοικίαν, ὅπου ὁ κάλλιτος τῶν βασιλέων ἐφρονεύθη. Ὅπου ὁ υἱός του, ὅλος αἰμοσταγής, ἐσώθη εἰς τὰς χεῖράς μου. Φεῦ! μετὰ δεκαπενταετῆ ἐξορίαν καὶ δυστυχίαν, ἔρχομαι νὰ προξενήσω καὶ ἄλλα δάκρυα εἰς τὴν μητέρα του. Εἰς τίνα νὰ γνωσθῶ; Ζητῶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα φίλον τινά, ὅστις νὰ με ὀδηγήσῃ ἐνώπιόν της καὶ οὐδεὶς παρίσταται εἰς τὴν ἀσθενῆ μου ὄψιν. Βλέπω, πλησίον τάφου, πλήθος ἀπωλόλος: ἀκούω φωνὰς ἰκετευτικὰς. Φεῦ! εἰς τὰ βασίλεια ταῦτα, θεὸς διώκτης κατοικεῖ διὰ παντός.

3. ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕΡΟΠΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

(Συνέχεια ἰδε φυλ. Β').

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΝΑΡΒΑΣ.

*Ω θλίψεις! ὦ ἀναμνήσεις! ὦ βαρὺ τοῦ

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΝΑΡΒΑΣ, ἸΣΜΗΝΙΑ, εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου,
ἐνθα φαίνεται ὁ τάφος τοῦ ΚΡΕΦΟΝΤΟΥ.

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Τίς εἶναι ὁ ἀγνωστος οὗτος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγνωστος ὄψις ἔργεται νὰ ταραξῆ τὴν βασίλισσαν ἐν τῇ διαμονῇ της; Εἶναι τρομερός τις ἴσως ὑπουργός τῶν τυράννων μας, τοῦ ὁποίου ὁ ὀφθαλμὸς παραμυθεύει τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν;

ΝΑΡΒΑΣ.

Ω! ὅποια καὶ ἂν ᾔσαι, σύγγνωσθι τὴν τόλμην μου: Εἶμαι δυστυχής, ζητῶν χάριν. Δύναμαι νὰ ὑπηρετήσω τὴν Μερόπην θέλω νὰ τῇ ὀμιλήσω.

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Α! ὅποιον καιρὸν ἐκλέγεις ἵνα τὴν ταραξῆς; Σεβάσθητι τὴν θλίψιν μητρὸς ἀπολεσθείσης δυστυχῆ ξένη* μὴ παρουσιάσθης ἐνώπιόν της. Ἀπομακρύνθητι.

ΝΑΡΒΑΣ.

Φεῦ! ἐν ὀνόματι τῶν ἐκδικητῶν θεῶν χαρίσθητι εἰς τὸ γῆρας μου, εἰς τὰ δάκρυά μου. Δὲν εἶμαι, νεάνις, ξένος τῆς Μεσσήνης: Πίστευσον, ἐὰν ὑπηρετῆς, ἐὰν ἀγαπᾶς τὴν βασίλισσαν, ὅτι ἡ καρδία μου, προσηλωμένη εἰς αὐτήν, ὡς ἡ ἰδική σου, τῆς μακρᾶς της δυστυχίας ἠσθάνθη τοὺς πόνους. Τίς εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ τάφος, ὃ ἐνταῦθα ἐγειρόμενος, ὃν εἶδον βρεχόμενον ὑπὸ τῶν δακρύων σας;

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Εἶναι ὁ τάφος βασιλέως, ὑπὸ τῶν θεῶν ἐγκαταλειφθέντος, ἥρωος, συζύγου, πατρὸς ἀτυχούς, τοῦ Κρεσφόντου.

ΝΑΡΒΑΣ.

Προβάνω πρὸς τὸν τάφον.

*Ω βασιλεῦ μου! ὦ τέρρα, τὴν ὁποίαν λατρεύω!

ἸΣΜΗΝΙΑ.

*Ἡ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου εἶναι ἀξιολυπτοτέρα.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ποῖα θλίψεις ἤγαγον εἰς τὸν κολοφῶνα τὰς ἀνηκούστους δυστυχίας της;

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Τὸ τρομερότερον κτύπημα: ἐφρόνευσαν τὸν υἱόν της.

ΝΑΡΒΑΣ.

Τὸν υἱόν της Αἰγίσθον, ὦ θεοί, ὦ δυστυχῆς Αἰγίσθη!

ἸΣΜΗΝΙΑ,

Οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἀγνοεῖ ἐνταῦθα τὴν θλιβεράν ταύτην τύχην.

ΝΑΡΒΑΣ.

*Ο υἱός της δὲν ὑπάρχει πλέον;

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Βάρβαρος δολοφόνος, πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Μεσσήνης διέσχισε τὰ στέρνα του.

ΝΑΡΒΑΣ.

*Ω ἀπελπισία! ὦ θάνατε, ὃν ἡ καρ-

διά μου προεῖπεν! Ἐδολοφονήθη; Ἡ Μερόπη γνωρίζει τοῦτο; Μὴ ἀπατάσθε;

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Σημεῖα βεβαίωτατα ἐγνωστοποίησαν τὴν θλιβεράν ταύτην εἰμαρμένην του. Ἄρκοῦσιν ὅσα σοὶ εἶπον* ἡ ἀπόλειά του ἐβεβαιώθη.

ΝΑΡΒΑΣ.

*Ὅποιος καρπὸς τοσοῦτων φροντίδων!

ἸΣΜΗΝΙΑ.

Αφεθεῖσα εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἡ Μερόπη, ἀποθνήσκει τὸ θάρρος της ἐνίκηθη: Μόνον διὰ τὸν υἱόν της ἡ Μερόπη ζῆσεν: Ἡ ζωὴ της ἠλευθερώθη τῶν δεσμῶν, ἀτινα τὴν ἐκώλυον* ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνη, θέλει ἐκδικηθῆ: Εἰς τὸν τάφον τοῦ Κρεσφόντου μέλλει νὰ θυσιάσῃ αὐτόν. Ὁ βασιλεύς, ὅστις ἐπέτρεψε τοῦτο, ζητεῖ νὰ θωπεύσῃ τὸν πόνον της* εἰς τῶν περὶ αὐτόν, θέλει φέροι ὅσον οὔπω εἰς τοὺς τόπους τούτους, ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης, τὸν δειλὸν καὶ ἀχρεῖον δολοφόνον, τὸν ὁποῖον μέλλουν νὰ θυσιάσωσι διὰ τὸ αἷμα τόσοσ προσφιλοῦς υἱοῦ. Ἡ Μερόπη ἐν τούτοις, ἐν τῇ βαθείᾳ θλίψει της, θέλει πάντας ν' ἀπομακρύνῃ τοῦ θλιβεροῦ τούτου τόπου.

ΝΑΡΒΑΣ, φεύγων.

Φεῦ! ἐὰν ἔχη οὕτως, διατὶ νὰ εἶπω τὸ ὄνομά μου; Ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου πρέπει μόνον ν' ἀποθάνω.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ἸΣΜΗΝΙΑ

Ὁ γέρον οὗτος εἶναι ἀναμφιβόλως πιστὸς πολίτης κλαίει καὶ δὲν φοβεῖται νὰ ἐπιδείξῃ ἀληθῆ ζῆλον: Κλαίει* ἐν ᾧ οἱ λοιποί, δούλοι τῶν τυράννων, ἀδιάφορα στρέφουσιν ἐφ' ἡμῶν βλέμματα. Τίνας ἔνεκεν λαμβάνει τόσοσ ἐνδιαφέρον εἰς τὰς θλίψεις μας; Ἡ ἡσυχος εὐσπλαγχνία ἀναγκάζει τὸν ἀνθρώπον, ὀλιγώτερα δάκρυα νὰ χύσῃ. Ἐδείκνυε διὰ τὸν Αἰγίσθον καρδίαν πατρικὴν! Φεῦ! ἄς δράμωμεν πρὸς αὐτόν.... Ἄλλ' οἶον σκληρὰν θέαμα!

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Πρὶν ἐκδικήσης σεαυτήν, ὁ Πολυφόντης, λέγει ὅτι ἐπέθυμει νὰ τὸν ἐξετάσῃ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Νὰ τὸν ἐξετάσῃ; Τίς; ἐκείνος; γινώσκει ποία εἶναι ἡ μήτηρ του;

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Οὐδείς ἐτι ὑποπτεύει τὸ τρομερὸν τοῦτο μυστήριον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄς τρέξωμεν εἰς τὸν Πολυφόντην ἄς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν βοήθειάν του.

ΝΑΡΒΑΣ.

Τοὺς θεοὺς μόνον ἐπικαλέσθητι· καὶ αὐτοὺς μόνον φοβοῦ.

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Ἐὰν τὰ δίκαια τοῦ υἱοῦ τοῦτου, δώσωσιν ὑπόνοιαν τῷ βασιλεῖ, τῆς σωτηρίας του ἐνέχυρον ἔσται τοῦλάχιστον ὁ ἡμέτερος σου. Ἐτοιμος νὰ ἐνωθῇ μετὰ σοῦ δι' αἰωνίου δεσμοῦ, ὁ υἱός σου, εἰς τοὺς βωμοὺς θέλει ἐκτελέσει τὸν ἰδικόν του· καί, ἐὰν ἡ πολιτικὴ του ἦναι εἰσέτι ζηλότυπος διὰ τοῦτο, πρέπει νὰ ὑπηρετήσῃς τὸν Αἰγίσθον τότε ἂν σε νυμφευθῇ.

ΝΑΡΒΑΣ.

Σὲ νυμφεύεται! ἐκείνος! Ποῖος τύραννος, ὦ οὐρανέ!

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην ταραχὴν θνήσκει τις ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὑπάγω...

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἄν θέλεις ὑπάγει, ὦ οἰκτρὰ μήτηρ! Ἄν θέλεις ἐκτελέσει τὸν μυστῆρον τοῦτον ἡμέτερον.

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Ναρβά, ταχύνει νὰ τῷ προσφέρει τὴν χεῖρα. Δύναται νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Κρυσφόντην.

ΝΑΡΒΑΣ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος του.

ΜΕΡΟΠΗ.

Αὐτός; ὁ προδότης

ΝΑΡΒΑΣ.

Ναί, αὐτὸς ὁ ἴδιος· ναί, αἱ αἰμοσταγεῖς χεῖρές του, ἐφόνευσαν, καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Αἰγίσθου: τὸν εἶδον καταφέροντα τὰ θανατηφόρα κτυπήματα· τὸν εἶδον ὄλον καθημαγμένον ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ συζύγου σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄ! θεοί!

ΝΑΡΒΑΣ.

Εἶδον τὸ τέρας τοῦτο, περιστοιχόμενον ὑπὸ θυμάτων· τὸν εἶδον ἀθροίζοντα κατὰ σοῦ ἐγκλήματα· ἀπέκρυψε τὴν ὀργὴν του διὰ κακουργημάτων· ὁ ἴδιος ἠνέφερε τοῖς ἐχθροῖς τὸ ἀνάκτορον τοῦτου, ἔφερε τὸ πῦρ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ φόνου, ἐν μέσῳ τῶν βελῶν, τῶν πυρῶν, τῆς ταραχῆς καὶ τῆς λεηλασίας, αἰμοδαρῆς ἐκ τοῦ αἵματος τῶν υἱῶν σου, ἀλλὰ τῶν ληστῶν ἐκδικητῆς, δολοφόνος τοῦ ἡγεμόνος του, ἐφαίνετο ἐκδικητῆς του. Ἐχθροί, ψηγορραγοῦντες σὲ περικύκλουν τότε· ἀλλ' ἐγώ, μόλις διασχίζω, λαὸν ἀποπλανώμενον, ἔφερον τὸν υἱόν σου εἰς τὰς ἀσθενεῖς μου χεῖρας. Οἱ θεοὶ ἠύσπλαγχνίσθησαν τὰς ἀθώας ἡμέρας του: Τὸν ὠδήγησα δέκα ἔξ ἔτη ἀπὸ ἐρήμου εἰς ἔρημον· ἔν' ἀποκρυβῶ δ' ἔλαβον τ' ὄνομα Πολυκλήτος· καὶ μόλις φθάνων, ἀποσπῶ αὐτὸν ἀπὸ τὰ κτυπήματα σου, ὁ Πολυφόντης εἶναι βασιλεὺς μου καὶ γίνεται σύζυγός σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄχ! τὸ αἷμά μου ὄλον, εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην διήγησιν, παχύνει.

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Ἐρχεται τις: εἶναι ὁ Πολυφόντης.

ΜΕΡΟΠΗ.

Θεοί! εἶναι δυνατὸν; (Πρὸς τὸν Ναρβάν.)

Ὑπάγε, κρύψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῆς ὀργῆς του.

ΝΑΡΒΑΣ.

Φεῦ! ἐὰν τὸν υἱόν σου ἐγκαρδίως ἀγαπάς, δέσποινα, προσποιήθητι μὲ τὸν δολοφόνον τοῦτον.

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Ἄς περιλείσωμεν τὸ μυστικὸν τοῦτο εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Μία μόνη λέξις δύναται νὰ τὸν ἀπολέσῃ.

ΜΕΡΟΠΗ, πρὸς τὸν Εὐκλῆν.

Ἄχ! τρέξε· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἄς ἐπαγρυπνώσιν ἐπὶ τῆς τοσοῦτον προσφιλοῦς καὶ πολυτίμου ἐκείνης παρακαταθήκης.

ΕΥΡΥΚΑΗΣ.

Μὴ ἀμφιβάλλης.

ΜΕΡΟΠΗ.

Φεῦ! ἐκ τῆς φρονήσεώς σου ἐλπίζω· εἶναι αὐτὸς ὁ υἱός μου, αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς σου. Θεοί! τὸ τέρας προβαίνει.

5. ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕΡΟΠΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

(Συνίχθεια ἴδε φυλ. Γ΄.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΜΕΡΟΠΗ, ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ, ΕΡΩΣ,
ΙΣΜΗΝΙΑ, ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ὁ θρόνος σὲ περιμένει, οἱ βωμοὶ εἰσὶν ἔτοιμοι· ὁ ὑμέναιος, ὅστις ὅσον οὐπω θέλει μᾶς ἐνώσει, συνδέει τὰ συμφέροντά μας. Ὡς βασιλέα, ὡς σύζυγον, τὸ χρέος μὲ διατάσσει νὰ ἐκδικήσω τὸν φόνον καὶ νὰ σὲ ὑπερασπίσω. Δύο ἤδη ἔνοχοι, συλληφθέντες τῇ ἐμῇ διαταγῇ, μέλλουσι ταχέως διὰ τοῦ αἵματός των, νὰ πληρώσωτι τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ σου. Ἄλλ' ἐναντίον ὄλων μου τῶν φροντίδων, ἡ βραδεῖα ἐκδίκησίς σου, κάκιστα ἐβοήθησε τὴν μεγάλην μου ἐπαγρύπνησιν. Ἀνέθηκα εἰς τὰς χεῖράς σου τὸν δολοφόνον· σὺ αὐτὴ ἔλεγες ὅτι ἐμελλες νὰ σπαράξῃς τὰ στέφνα του.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἶθε ὁ βραχίον μου νὰ ἐκδικήσῃ τὸ ἔγκλημα!

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Τοῦτο εἶναι τὸ καθήκον τῶν βασιλέων, τοῦτο εἶναι ἡ ἐμπυχόνουσά με φροντίς.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σοῦ;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Λοιπὸν τίνας ἔνεκεν, βασίλισσα, μετέβαλες γνώμην; Ὁ ἔρωσ σου δι' υἱὸν τοσοῦτον προσφιλῆ, ἐξηντλήθη;

τὰ τοῦ ὑμεναίου μου ἐπεδίωκες τὸν θάνατόν του. Ἡ ἐκδίκησίς σου ἐπὶ τοσοῦτον σὲ κατεκυρίευσεν: ὁ ἔρωσ τῶρα ὀλιγώτερα δύναται νὰ διαπράξῃ, προκειμένου νὰ τὸν σώσῃς!

ΜΕΡΟΠΗ.

Πῶς, βάρβαρε!

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Δέσποινα, κινδυνεύει ἡ ζωὴ του. Ἡ ψυχὴ σου, ἥτις ἀποδεικνύεται τοσοῦτον συμπάσχουσα ὑπὲρ αὐτοῦ, βεβαίως δὲν θέλει στέρεξαι νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν δικαίαν ὀργήν μου, δι' ἀσυνέτων ἀρνήσεων, τὸν πολυδάκρυον τοῦτον υἱόν σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πολυφόντα, αὐτὸς ἔστω τοῦλάχιστον κύριος τῆς τύχης του. Εὐδόκησον....

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Εἶναι υἱός σου, δέσποινα, ἡ προδότης. Ἐγὼ ὀφείλω νὰ σὲ νυμφευθῶ, ὅπως ὑποστηρίζω αὐτόν, ἢ πρέπει νὰ ἐκδικήσω κατὰ σοῦ καὶ κατ' αὐτοῦ. Τώρα ἐναπόκειται εἰς σὲ νὰ διατάξῃς τὴν χάριν του ἢ τὴν βράσανόν του. Εἶσαι ἐν ἐνὶ λόγῳ μήτηρ ἢ συνένοχος αὐτοῦ. Ἐκλεξοῦν ἐν τῶν δύο· ἀλλὰ μάθε, ὅτι ἐξερχόμενος τῶν τόπων τούτων, δὲν θέλω σὲ πιστεῦσαι, εἰμὴ ἐνώπιον τῶν θεῶν. Στρατιῶται, τὸν νέον τοῦτον φυλάξατε, καὶ ἀκολουθήσατέ με. (Πρὸς τὴν Μερόπην.) Ἐκεῖ σὲ περιμένω· ἰδὲ ἐὰν θέλῃς αὐτὸς νὰ ζήσῃ καὶ με μίαν μόνην λέξιν καθσύχασον τὸν ἀέθαιον νοῦν μου· ἐπικύρωσον τὴν γέννησίν του, δίδουσά μοι τὴν χειρὰ σου. Ἡ μὴ σου ἀπόκρισις ἢ σώζει ἢ φονεύει αὐτόν. Ἰδοὺ ὁ υἱός μου, δέσποινα, ἡ ἰδοὺ τὸ θυμά μου. Χαίρε.

ΜΕΡΟΠΗ.

Μὴ μ' ἀφαρπάξῃς τὴν γλυκύτητα τοῦ νὰ τὸν βλέπω. Ἀπόδος αὐτόν εἰς τὴν ἀγάπην μου, εἰς τὴν στοργήν μου, εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ἐκεῖ εἰς τὸν ναόν δύνασαι νὰ τὸν ἴδῃς.

ΑἰΓΙΣΘΟΣ,

ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀπαγόμενος.

ἜΩ σεπτῆ καὶ προσφίλης βασίλισσα! ἜΩ σύ, τὴν ὅποιαν τολμῶ μόλις εἰπέτι μητέρα μου ν' ἀποκαλέσω, μὴ πράξῃς τι ἀνάξιον καὶ σοῦ καὶ ἐμοῦ! Ἐὰν ἐγὼ εἶμι

ὁ υἱός σου, ἤξερῶ ν' ἀποθάνω ὡς βασιλεύς.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σκληροί, τὸν υἱόν μου ἀπάγετε καὶ εἰς τὰς ἰκεσίας μου κωφεύετε: τὸν εἶδον λοιπὸν μόνον, ἵνα πάλιν τὸν ἀπολέσω; ἜΩ θεέ, διατὶ εἰσήκουες τὰς θερμάς μου δεήσεις; Τίνος ἔνεκεν ν' ἀποδώσῃς εἰς τὰς εὐχάς μου τὸν περιπόθητον τοῦτον υἱόν; Ἀπέσπασας αὐτόν ἀπὸ τῆς γῆς ξένης καὶ τὸν ἐφύλαξας θῦμα τοῦ δήμιου τοῦ πατρὸς τοῦ. Ἄ! στέρησόν με αὐτοῦ κρύψον τὰ πεπλανημένα βήματά μου εἰς τὰ βάθος τῶν ἐρήμων καὶ φύλαξον αὐτόν ἀπὸ τῶν τυράννων.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΕΡΟΠΗ, ΝΑΡΒΑΣ, ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἠξέυρεις τὴν ἄκραν θλίψιν, ἥτις με κατακυριεύει;

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἠξέυρω ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ βασιλείου μου εἶναι βεβαία, ὅτι ἤδη ὁ Αἰγισθος δέσμιος κρατεῖται καὶ ὅτι τὰ βήματά μου κατασκοπεύονται.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐγὼ εἶμι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του.

ΝΑΡΒΑΣ.

Σύ!

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐγὼ τὰ πάντ' ἀπεκάλυψα. Πλὴν, Ναρβά, εἰπέ μοι, ποία μήτηρ, κινδυνεύουσα ν' ἀπολέσῃ τὸν υἱόν της, δύναται νὰ βλέπῃ αὐτόν καὶ νὰ σιωπᾷ; Ὀμίλησα, τετέλεστα! καὶ τοῦ λοιποῦ ὀφείλω νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἀδυναμίαν μου, διαπράττουσα πλῆθος ἐγκλημάτων.

ΝΑΡΒΑΣ.

Καὶ ὅποια, εἰπέ ἐγκλήματα νοεῖς;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΕΡΟΠΗ, ΝΑΡΒΑΣ, ΕΥΡΥΚΛΗΣ, ΙΣΜΗΝΙΑ.

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Ἰδοὺ, ἀνασσα, ἤλθεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν πρέπει νὰ συναγάγῃς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς σου. Ὁ λαός, μάταιος καὶ ἐραστής παντὸς νέου, ἀναμένει τὸν ὑμεναίόν σου μετ' ἀνυπομονησίας. Ὁ τύραννος τὰ πάντα ἐκανόνισε, καὶ φαίνεται ὅτι προετοιμάζει πομπὴν σφαγῆς καὶ οὐχὶ εορτῆς. Ὁ δὲ μέγας ἱερεὺς, δωροδοκηθεὶς παρὰ τοῦ τυράννου τούτου, ἀνέδειξε τὸν ἐν τῷ ναῷ λατρευόμενον θεὸν χρησιμοδοτοῦντα. Ἐν ὀνόματι τῶν προγόνων σου καὶ τοῦ θεοῦ τούτου προσεκήρυξε τὸν ὀλέθριον τοῦτον γάμον. Εἶπεν ὅτι ὀρκίσθης εἰς τὸν Πολυφόντην, ὅτι ἡ Μεσσήνη γινώσκει τοῦτο καὶ ὅτι οἱ θεοὶ τὸν γάμον προστατεύουσιν. Ὁ λαὸς ἀλαλάζων ἀπὸ χαρᾶς ἀνεφώνησε, καὶ μὴ ὑποπτευόμενος τὴν καταθλίβουσάν σε λύπην, πανηγυρίζει γονυπέτης τὸν φρικαλέον τοῦτον ὑμεναίον, δοξάζων τὸν τρώσαντα τὴν καρδίαν σου τύραννον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ ἐκ τῶν συμφορῶν μου εἰσέτι ὁ λαὸς ἐπιχαίρει;

ΝΑΡΒΑΣ.

Πρὸς σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ σου, οἶον ὀλέθριον μέσον!

ΜΕΡΟΠΗ.

Κακούργημα τοῦτο φρικαλέον, καὶ ἤδη σὺ φρίττεις.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἄλλ' ἔτι μείζον ἡ ἀπώλεια τοῦ υἱοῦ σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἡ ἀπελπισία μοι ἀπέδωκε τὴν γενναϊότητά μου. Δράμωμεν πάντες πρὸς τὸν ναόν, ἔνθα μ' ἀναμένει ἡ ἀτιμία. Δειξόμεν τὸν υἱόν μου πρὸς τὸν λαόν, καὶ θέσωμεν αὐτόν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, μεταξὺ τοῦ βωμοῦ καὶ ἐμοῦ, ὑπὸ τὴν φρουρήσιν τῶν θεῶν. Ὁ υἱός μου κατάγεται ἐκ τῶν θεῶν, καὶ οἱ θεοὶ θέλουν προφυλάξει αὐτόν, ἄφ' οὗ ἱκανόν

χρόνον ἐδήλωσαν τὴν ἀθωότητά του ἐκεῖ ἐγὼ θέλω ἐκθέσει τὰς μανίας τοῦ αἰσχροῦ τούτου δολοφόνου, καὶ πᾶσα καρδία φρίκης ν' ἐκδικήσεως θέλει πληρωθῆ. Τύραννοι, φοβηθῆτε τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους μητρὸς. Θόρυβον ἀκούω. Ἔρχονται. Οἴμοι! φρίττω. Οἴμοι! τὸ πᾶν μ' ἀπελπίζει. Με καλοῦσι, καὶ ὁ υἱός μου κείται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ἔνθα ὁ τύραννος δύναται νὰ τὸν ῥίψῃ διὰ μιᾶς μόνης ὀφθαλμοβολῆς αὐτοῦ. (Πρὸς τοὺς θύτας.) Ἵππεδάται ἀνελεύεις τοῦ τέρατος, τὸ ὅποιον με βασανίζει, σεῖς προσέρχεσθε πρὸς τὸν βωμόν νὰ σύρητε τὸ θῦμα. ἜΩ ἐκδικήσεις! ὦ στοργή! ὦ φύσις! ὦ καθήκον! τί θέλετε διατάξει περὶ καρδίας ἀπηλπισμένης;

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

5. ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕΡΟΠΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. Δ΄.)

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΝΑΡΒΑΣ, ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ὁ τύραννος κατακρατεῖ ἡμᾶς ἐντὸς
τῶν ἀνακτόρων τῆς βασιλείας, καὶ ἡ

τύχη εἰσέτι εἶναι ἀβεβαία. Τρέμω μόνον
διὰ σέ· ὦ βασιλόπαι! ὦ υἱέ μου! ἐπί-
τραψον εἰσέτι τὸ τερπνὸν τοῦτο ὄνομα.
Ἄχ! φύλαξον τὴν ζωὴν σου. Ἀρόπλισον
τὴν ὀργὴν τυράννου, συντήρησον τὴν κε-
φαλὴν σου, οἴμοι! τοσοῦτον ἀναγκαίαν,
ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀπειλουμένην, καὶ
μυρία εἰς ἐμὲ προξενήσασαν.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Μάθε, ὅτι χάριν σοῦ μόνου ἡ Μερόπη
καταδέχεται νὰ καταβρέχη εἰσέτι διὰ
τῶν δακρύων τῆς τᾶς πατροκτόνου χει-
ρας τυράννου, ὃν βδελύσσεται.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Μόλις συνελθὼν ἐκ τῆς μακρᾶς μου ἐκ-
πλήξεως, νομίζω ὅτι ἀναγεννώμαι ἐνταῦ-
θα μεταξὺ ἀνθρώπων ἀγνώστων. Νέον
αἷμα μὲ ζωογονεῖ, νέον φῶς μὲ φωτίζει.
Τίς, ἐγὼ ὁ υἱὸς τῆς Μερόπης! καὶ πατήρ
μου ὁ Κρεσφόντης! Ὁ δολοφόνος τοῦ πα-
τρός μου θριαμβεῖ· ἄρχει, καὶ ἐγὼ εἰμι
δούλος αὐτοῦ! Ἐγὼ εἰμι ἀπόγονος τοῦ
Ἡρακλέους· καὶ ἤδη διατελῶ δέσμιος!

ΝΑΡΒΑΣ.

Εἶθε μετ' ἐμοῦ ὁ ἐργονος τοῦ Ἀλκεί-
δου νὰ διετέλει εἰσέτι ἀγνωστος εἰς τοὺς
ἀγρούς τῆς Ἥλιδος!

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Πλὴν φεῦ! Ἐπέρωτο τόσον νέος ἔτι
νὰ δομικάσω ὅλα τὰ δυστυχήματα, ὅσα
εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπιφυλάσσονται; Αἱ
καταστροφαί, ἡ ἐξορία, ὁ θάνατος, ἡ
αἰσχύνη, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων περιεκύκλω-
σαν τὴν ζωὴν μου. Ἀπὸ ἐρήμου εἰς ἐρη-
μον πλανώμενος, καταδιωκόμενος, ἠδύνη-
θην ἐν ὀνειδισμῷ καὶ ἐν ἀφρασίᾳ. Ὁ θεὸς
γινώσκει ἐν τούτοις, ἂν μεταξὺ τοσοῦ-
των δυστυχημάτων ἐπέτρεψά ποτε εἰς
τὴν φωνὴν μου νὰ ἐκφέρῃ γογγυσμὸν. Μ'
ὄλην δὲ τὴν φιλοδοξίαν, ἣτις τὴν καρδίαν
μου κατεβίβρωσκεν, ἠσπᾶσθην τὰς ἀρε-
τάς, ὅσας ἡ συμφορὰ μου ἀπῆται. Ἐσθεῖ-
σθην, ἠγάπησα καὶ αὐτὴν τὴν πενίαν σου,
καὶ πατέρα παρὰ τῶν θεῶν οὐδένα ἤθε-
λον ζητήσῃ ἄλλον, ἐκτὸς σοῦ μόνου· οἱ
θεοὶ ἤδη μοὶ δίδουσιν ἄλλον πατέρα καὶ
τοῦτο εἶναι ἔτι τὸ νέον δυστύχημά μου.
Υἱός εἰμι τοῦ Κρεσφόντου καὶ ὅμως δὲν
δύναμαι αὐτὸν νὰ ἐκδικήσω. Ἀνευρίσκω
τὴν μητέρα μου, καὶ ὅμως εἰς τύραννος
ἀποσπᾷ αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὑμέναιος βδε-

λυρὸς συνδέει αὐτὴν μετὰ τοῦ τέρατος
τούτου. Καταρῶμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου
τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου· καταρῶμαι
τὴν βοήθειαν, ὅσῃ μοὶ ἐπαδαψίλευσας.
Ἄχ! πάτερ μου! ἄχ! τίνας ἐνεκεν ἐκό-
λυσας πρὸ μικροῦ μητρός παράφρονος τὴν
ἀπληπισμένην χεῖρα; Ἡθελον περατωθῆ
τότε αἱ δυστυχίαι μου, καὶ τὸ πεπρωμέ-
νον μου θὰ ἐπληροῦτο.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἄχ! ἀπόλλυσαι· ἰδοὺ προσέρχεται ὁ
τύραννος.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ, ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΝΑΡΒΑΣ,
ΕΥΡΥΚΛΗΣ, ΦΙΛΑΚΗΣ.

(ΝΑΡΒΑΣ καὶ ΕΥΡΥΚΛΗΣ ἰστάμηναι
λίγιον μακρὰν.)

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Σεῖς, ἀπέλθετε πάντες, καὶ σύ, Αἴγισ-
θε, πλησίασον ἡ τυφλὴ νεότης σου ἐμ-
πνέει σίκατον, προσερχόμενον ἐκ τῆς ἀδυ-
ναμίας, πλησίασον καὶ ἄκουσον, θέλω δι-
εσχάτην φορὰν νὰ ἐπιτρέψω ὅπως ἀλλά-
ξης κατ' ἐκλογὴν τὴν τύχην σου. Τὸ
παρόν, τὸ μέλλον, καὶ αὐτὴ σου ἡ γέννη-
σις, ἅπανα ἡ ὑπαρξίς σου, ἐν λόγῳ, τὸ
πᾶν παρ' ἐμοὶ κεῖται. Δύναμαι διὰ μίαν
μόνης λέξεως νὰ σὲ ἀνυψώσω εἰς μεγίστην
τάξιν, δύναμαι νὰ σὲ ἀρῆσω εἰς τὰ θε-
σμὰ, νὰ σὲ καταστρέψω, ἢ νὰ σὲ σώσω.
Σὺ, νέος ἄπειρος καὶ μακρὰν τῶν βασι-
λέων ἀνατραφεὶς· ἄφες ἐμὲ νὰ κυβερνήσω
τὴν ἀγρίαν σου ἀφροσύνην, τὴν ἐπικί-
νδον αὐτὴν ἀλαζονείαν, τὴν ὁποίαν ἐκ-
λαμβάνεις ἀντὶ ἀρετῆς. Ἐὰν ἡ τύχη σ'
ἔφερεν εἰς τάξιν ἄσχημον καὶ σύμφρονον
πρὸς τὴν κατάστασίν σου, ἔσο ταπεινὸς
ἐνώπιον τοῦ κυρίου σου. Ἐὰν δὲ τύχη εὐ-
νοϊκὴ σὲ παρήγαγεν ὡς τέκνον βασιλείας,
κατάστησον σεαυτὸν ἄξιον τοῦ ὀνόματος
τούτου, ὑπηρετῶν παρ' ἐμοῦ. Ἡ βασι-
λισσα ἐνταῦθα σοὶ παρέχει μέγα παρά-
δειγμα, ἀκολουθήσαστα τὰς διαταγὰς μου,
καὶ ὅσον οὐπω εἰς τὸν ναὸν ἐρχομένη.
Παρακολούθησον καὶ σὶ τὰ βήματα αὐτῆς
καὶ τὰ ἰδιὰ μου, καὶ πρόσθε εἰς τὸν
βωμὸν· νὰ μοὶ ὀρκισθῆς γονυπετής, ἀφο-

ΝΑΡΒΑΣ.

Φρίζον.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Ἄναμφιβόλως, καθ' ἣν στιγμήν προὔκειτο ἡ βασίλισσα νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Πολυφόντην, ἐκπνέουσα προκατέλαβε τὴν αἰσχρὴν τῆς; τοῦτο διεσκέπτετο ἐν τῇ θανατηφόρῳ αὐτῆς ἑλίψει.

ΝΑΡΒΑΣ.

Φεῦ! ὁ υἱός τῆς δὲν ὑπάρχει λοιπὸν πλέον! Ἡδύνατο αὐτὴ νὰ ζήσῃ δι' αὐτόν.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Ὁ θόρυβος αὐξάνει, διπλασιάζεται καὶ προσέγγεται ὡς κεραυνὸς μετὰ βόμβου πλησιάζων καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτων.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἄκουε πανταχόθεν τὰς κραυγὰς τῶν πολεμιστῶν, τοὺς ἤχους τῆς σάλπιγγος καὶ τὰς φωνὰς τῶν ψυχοραγούντων τὴν θύραν θραύουσι τοῦ θαλάμου τῆς Μερόπης.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Ἄ! δὲν βλέπεις τὸ ἀπηνές ἐκεῖνο στίφος, ὅπου τρέχει, διασκορπίζεται καὶ προβαίνει μακρὰν ἡμῶν;

ΝΑΡΒΑΣ.

Μὴ τὸ στίφος τοῦτο μέλλῃ νὰ ὑπερετήσῃ τὴν φοβερὰν τοῦ τυράννου ὀργὴν;

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Ὅσῳ τὰ βλέμματά μου δύνανται νὰ διακρίνωσι μακρὰν, βλέπω συμπλοκάς, βλέπω μάχην.

ΝΑΡΒΑΣ.

Καὶ τίνας αἶμα πρόκειται νὰ χυθῇ; τῆς Μερόπης καὶ τοῦ βασιλέως τ' ὄνομα πανταχοῦ διασαλπίζεται.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

Χάριτας εἰς τοὺς ἀθανάτους ἄς ἀποδώσωμεν! αἱ ὁδοὶ ἠνεψύχθασαν. Ἄγωμεν νὰ ἰδῶμεν αὐθραεὶ ἐὰν πρέπη νὰ ζήσωμεν ἢ ν' ἀποθάνωμεν. (Ἐξέρχεται.)

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἄγωμεν! Εἶθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τρέξω ὡς σύ! ὦ θεοί! ἀπόδοτε τὴν δύναμιν εἰς τοὺς ναρκωθέντας τούτους βραχιόνας, οἵτινες ἄλλοτε ἐπολέμησαν ὑπὲρ τοῦ αἵματος τῶν βασιλέων μου! Ἀφήσωμεν πλέον τοὺς ἀσπύχιστον τὰ λείψανα τοῦ βίου μου. Σπεύσωμεν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΝΑΡΒΑΣ, ΕΡΩΣ, ΛΑΟΣ.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ὄϊον θέαμα! Εἶσαι σύ, Ἰσμηνία! Αἰμοσταγής, ἀψυχος, εἶσαι σύ, τὴν ὅποιαν βλέπω;

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Ὄϊμοι! ἄφες με ν' ἀναλάβω καὶ τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν φωνὴν μου.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ὁ υἱός μου ζῆ; Ἡ βασίλισσα τί γίνεται;

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Μόλις συνέρχομαι ἐκ τῆς φρίκης μου: συρομένη εἰς τοὺς τόπους τούτους ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ λαοῦ ἐκεῖνου....

ΝΑΡΒΑΣ.

Καὶ ὁ Αἰγισθος τί πράττει;

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Εἶναι... ὁ ἀξίος υἱὸς τῶν θεῶν ὁ Αἰγισθος! κατέφερε πληγὴν φοβερωτάτην. Ὅχι, οὐδέποτε ἡ ἀήττητος τοῦ Ἀλκείδου γενεὰ κατέπληξε τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοιοῦτου σπανίου ἀνδραγαθήματος.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ἔω υἱέ μου! ὦ βασιλεῦ, τὸν ὅποιον ἀνέθρεψαν αἱ χεῖρές μου!

ΙΣΜΗΝΙΑ.

Τὸ θῆμα ἦτο πανέτοιμον καὶ ἀνοστέφες ὁ δὲ βοῶνός ἤστραπτεν ἐκ τῶν λαμπάδων τοῦ ὑμεναίου ὁ Πολυφόντης τὸ ὄμμα ἔχων ἀτενές, τὸ μέτωπον ἀπάνθρωπον, προσέφερε μιστήν εἰς τὴν Μερόπην χεῖρα ὁ ἱερεὺς ἀπήγγελλε τὰς ἱερὰς λέξεις καὶ ἡ βασίλισσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θρόνου τῶν γυναικῶν, προβαίνουσα θλιβερώς, τρέμουσα μεταξὺ τῶν βραχιόνων μου, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο ἀντὶ τοῦ ὑμεναίου: ὁ λαὸς τὰ πάντα παρετήρει ἐν βαθεῖα σιγῇ. Εἰς δὲ τὸν ἱερὸν περιβόλον προβαίνει τότε νεανίας τις, ἥρως τις, πρὸς τοὺς ἀθανάτους παρόμοιος: τρέχει ἦτο αὐτὸς ὁ Αἰγισθος ὄμμα εἰς τοὺς βωμούς ἀναβαίνει ἐπ' αὐτῶν, ἀρπάζει μὲ στίβαράν χεῖρα τὸν πέλεκυν, προετοιμασθέντα διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν θεῶν. Τῆς ἀστραπῆς ὑπερβαίνει τὴν ταχύτητα εἶδον αὐτὸν ἰδίους ὄμμασιν, εἶδον αὐτὸν τιτρώσκοντα τὸ αἰσχρὸν ἐκεῖνο τέρας. Ἄπό-

ψυχοραγούτων, τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἐρείπιων. Ἐλθετε, ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου, ἐνώσατε τὰς φωνὰς σας πρὸς τὰς ἰδικὰς μου: ἔλθετε. Ἄγωνο εἰσέτι ἐὰν ἡ βασίλισσα ἐσώθῃ καὶ ἐὰν ἡ ζωὴ συντηρηθῇ τοῦ ἀξίου αὐτῆς υἱοῦ, ἐὰν ὁ τύραννος δὲν ζῆ πλέον. Ἡ παραχῆ, ὁ τρόμος, ὅλη ἡ φρικαλέα αὐτῆ ἀταξία, εἰσέτι εἶναι εἰς τὴν καρδίαν μου.

ΝΑΡΒΑΣ.

Θεῖα Πρόνοια, κυρίαρχε τῶν ἀνθρώπων, τελείωσον τὸ ἔργον σου, καὶ βοήθησον τὴν ἀθωότητα: καταμέτρησον δὲ τὰς εὐεργεσίας σου πρὸς τὰς δυστυχίας ἡμῶν. Ἔω οὐρανέ! φύλαξον τὸν Αἰγισθον, ἵν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ! Ἄ! μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ἐκεῖνων, δὲν βλέπω ποσὸς τὴν βασίλισσαν;

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΜΕΡΟΠΗ, ΙΣΜΗΝΙΑ, ΝΑΡΒΑΣ, ΛΑΟΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου φαίνεται τὸ σῶμα τοῦ Πολυφόντου κεκαλυμμένον ὑπ' ἐσθῆτος αἰμοσταγούς.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πολεμισταί, ἱερεῖς, φίλοι, πολῖται τῆς Μεσσήνης, ἐν ὀνόματι τῶν ἐκδικητῶν θεῶν, λαοί, ἀκούσατέ μου. Σᾶς ὀρκίζομαι πάλιν τοῦτο, ὁ Αἰγισθος εἶναι βασιλεὺς ὑμῶν: αὐτὸς ἐτιμώρησε τὸ ἀμάρτημα, αὐτὸς ἐξέδικησε τὸν πατέρα του. Ἐκεῖνος δέ, ὃν βλέπετε συρόμενον ἐπὶ τῆς κόψεως, εἶναι τέρας τι πολέμιον θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων: αὐτὸς ἐνέπηξε τὰς χεῖράς του εἰς τὰ στέρνα τοῦ Κρεσφόντου. Τοῦ Κρεσφόντου, τοῦ συζύγου μου, τοῦ σπηρίματός μου, τοῦ κυρίου σας. Οἱ δύο μου υἱοὶ ἐθανατώθησαν διὰ τῶν χειρῶν τοῦ προδότου τούτου. Κατεπέξε τὴν Μεσσήνην, ἐσφατερίζετο τὴν θέσιν μου μοὶ προσέφερε χεῖρα ἀχνίζουσαν ἐκ τοῦ αἵματός μου. (Τρέχουσα πρὸς τὸν μετὰ τὸν πέλεκυν εἰς χεῖρας ἐρχόμενον Αἰγισθον.) Αὐτὸς δέ, ὃν βλέπετε, νικητὴς τοῦ Πολυφόντου, εἶναι ὁ υἱὸς τῶν βασιλέων ἡμῶν, εἶναι τὸ αἶμα τοῦ Κρεσφόντου: εἶναι ὁ υἱός μου, τὸ μόνον τέκνον, τὸ ὅποιον ὑπο-

λείπεται εἰς τὴν θλίψιν μου· ὁποίους μάρτυρας ἀσφαλεστέρους θέλετε ἄλλους ἢ τὴν καρδίαν μου; Ἰδέτε τὸν γέροντα τοῦτον· ἢ φρόνησις αὐτοῦ ἀπέσπασε τὸν Ἀγισθόν, νήπιον, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Πολυφόντου. Τὰ λοιπὰ οἱ θεοὶ ἐξετέλεσαν.

ΝΑΡΒΑΣ.

Ναί, μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς τούτους ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς ὑμῶν, ὁ ὑπὲρ τῶν θεῶν μαχόμενος.

ΑἪΓΙΣΘΟΣ.

Φίλοι, δύνασθε ὑμεῖς νὰ μὴ γνωρίζητε μητέρα; υἱόν, τὸν ὁποῖον προστατεύει; υἱόν, ἐκδικητὴν πατρός; βασιλέα, ἐκδικητὴν κακουργήματος;

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ ἂν ὑμεῖς ἀμφιβάλλετε, ἀναγνωρίσατε τὸν υἱόν μου ἐκ τῶν κτυπημάτων, τὰ ὁποῖα κατέφερον ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν, ἐκ τῆς ἀτρομότητος ψυχῆς του. Ἄ! τίς ποτ' ἄλλος ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀλκείδου, τραφεὶς ἐν τῇ πενίᾳ, μόλις νεαρός, ἠδύνατο νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Μεσσήνην καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς τυράννους; Αὐτὸς θέλει ὑποστηρίξει τὸν λαόν του, ἐκδικήσῃ τὴν γῆν. Ἀκούσατε τῆς φωνῆς τοῦ οὐρανοῦ· ἀκούσατε τοῦ κερανοῦ του, τῆς φωνῆς του, ἥτις κηρύσσεται καὶ προστίθεται εἰς τὰς κραυγὰς μου, ἢ φωνὴ του ἐπιμαρτυρεῖ καὶ λέγει ὅτι υἱός μου εἶναι.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΜΕΡΟΠΗ, ΑἪΓΙΣΘΟΣ, ΙΣΜΗΝΙΑ, ΝΑΡΒΑΣ,
ΕΥΡΥΚΛΗΣ, ΛΑΟΣ.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ.

*Α! δέσποινα, πρόσελθε εἰς τὴν πόλιν γαληνιάσασαν ἤδη: ἢ διαδοθεῖσα εἰδήσις περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως αὐτῆς, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διατρέγουσα, μετέβαλε τὰ πνεύματα. Οἱ φίλοι μας ἐξεφράσθησαν αἱ καρδίαι συνεικινήθησαν: ὁ λαὸς ἀνυπόμονος, γύνει δάκρυα χαρᾶς: λατρεύει τὸν βασιλέα, τὸν ὁποῖον ὁ οὐρανὸς τῷ πέμπει· εὐλογεῖ τὸν υἱόν σου, εὐλογεῖ τὴν ἀγάπην σου· καθιεροῖ διὰ παντὸς τὴν φροδερὰν ταύτην ἡμέραν. Πάντες θέ-

λουσι νὰ θεωρήσωσι τὸ σεπτὸν αὐτοῦ πρόσωπον· πάντες ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσι τὸν Ναρβᾶν: καὶ πάντες ἐπιθυμοῦσι πρὸς σὲ νὰ ἐπιδείξωσι τὴν χαρὰν των. Ἦ ὄνομα τοῦ Πολυφόντου πανταχοῦ βδελύσσονται· τ' ὄνομα τοῦ υἱοῦ σου καὶ τὸ σὸν λατρεύουσι. Βασιλεῦ! πρόσελθε νὰ ἴδῃς τοὺς ἄθλους τῆς νίκης σου· οἱ ἄθλοι οὗτοί εἰσιν ἢ ἀγάπη ἡμῶν· καὶ αὐτὴ εἶναι πολὺ τῆς δόξης προτιμωτέρα.

ΑἪΓΙΣΘΟΣ.

*Ἡ δόξα αὐτὴ ἀνήκει εἰς τοὺς θεοὺς καὶ οὐχὶ εἰς ἐμέ: παρὰ τῶν θεῶν ἔχομεν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀρετήν. Ἄγωμεν πρὸς τὸν θρόνον, ἔνθα μετ' ἐμοῦ θέλει παρακάθηται ἢ μήτηρ μου· καὶ σύ, ἀγαπητὴ Ναρβᾶ, ἔσο πάντοτε πατὴρ μου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Ι. ΟΑΥΜΠΙΟΥ.]